

skutkové podstatě trestného činu, zejména ani přečinu podle § 1 zák. o maření exekuce nevyžaduje, aby pachateli byla výše pohledávky věřitele známa. Okolnost ta by ovšem mohla mít význam pro řešení otázky, zda pachatel zamýšlel škodu v určité výši nebo si byl vědom výše škody, která z jeho jednání nastane. Než otázka ta jest pro rozhodnutí, zda čin dlužno podřaditi skutkové podstatě přečinu podle § 1 zák. o maření exekuce nerozhodná, jelikož výše škody je toliko objektivní známkou skutkové podstaty tohoto přečinu a stačí, jak bude ještě doličeno, jen úmysl zmařiti určitý způsob exekuce.

Ze zjištěných skutečností nalézací soud též právem usoudil, že stěžovatelé jednali v úmyslu, by zcela nebo zčásti zmařili uspokojení svého věřitele (t. j. společenstva, pokud se týče jeho konkursní podstaty). Rozsudek přihlíží k obhajobě stěžovatelů, že odevzdali hospodářství jen proto, že jsou staří a nemocní a že syn J., jenž byl již ženat, naléhal na odevzdání, a právem poukazuje k tomu, že stěžovatelé, kdyby neměli úmysl vyhnouti se svým závazkům vůči společenstvu a zmařiti hrozící exekuci, mohli se při odevzdání hospodářství synovi postarati o to, aby nároky společenstva (pokud se týče jeho věřitelů) byly náležitě zajištěny. Že tak neučinili nikoli snad jen z nedbalosti, jak se snaží dovoditi zmateční stížnost, nýbrž že při tom šlo o jednání úmyslné, toho nejlepším dokladem je zjištěná skutečnost, že se stěžovatelé postoupením nemovitosti, při čemž si vyhradili jen malý výměnek, zbavili největší části, ne-li veškerého svého majetku právě v době, kdy vyvrcholila krise společenstva a krátce na to došlo k uvalení konkursu. Podle ustáleného rozhodování zrušovacího soudu se ke skutkové podstatě podle § 1 zák. o maření exekuce nevyžaduje pachatelův úmysl, aby věřiteli vymožení jeho pohledávky vůbec znemožnil a takto věřitele poškodil, nýbrž stačí, směřoval-li úmysl pachatelův k tomu, aby zmařil určitý způsob exekuce, úplné nebo částečné uspokojení věřitele tou cestou, o níž právě jde, a vzešla-li z činu dlužníkovy taková přeměna v jeho jmění, která způsobuje věřiteli obtíže, zvláště průtahy ve vydobytí pohledávky. Těmto náležitostem plně vyhovuje zjištěné jednání stěžovatelů, neboť tím, že vlastnické právo k usedlosti převedli na syna, bylo věřiteli znemožněno, aby ihned neb aspoň v dohledné době mohl vésti exekuci na nemovitý majetek dlužníků. Na tom nic nemění, že věřitel mohl tuto překážku po případě odkliditi odpůrcím sporem.

S naznačeného hlediska nesejde na tom, zda stěžovatelé postoupivše hospodářství synovi, byli úplně nemajetní, či zda měli tehdy ještě 5.000 Kč na hotovosti, jak se hájila obžalovaná J. P-ová a jak potvrdil svědek J. P., zvláště když oba zároveň udali, že těchto peněz musilo býti použito k úhradě dluhů stěžovatelů za lombardovanou válečnou půjčku, kterýžto dluh syn stěžovatelů J. P. nepřevzal.

Čís. 5516.

Zákon odníma v ustanovení § 359 tr. zák. exekútovi dispozičné právo nad zabavenou vecou bez akejkolvek výhrady a exekút nemôže rozhodovať o tom, ktorý z vymáhajúcich veriteľov a ako má byť zo zabavenej veci uspokojený.

Aj keď bolo nariadené odovzdanie zabaveného predmetu do úschovy uschovateľa, kým sa tak skutočne nestalo a kým vec nebola uschovateľovi odovzdaná, je znak trestného činu, že »zabavená vec bola u vlastníka ponechaná, naplnený.

(Rozh. zo dňa 18. februára 1936, Zm IV 441/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. C. a spol., obžalovaným zo zločinu sprenevery podľa § 359 tr. z., zmätočnú sťažnosť obhájcu obžalovaného čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

Právny názor, uplatnený pod dôvodom zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. por., ako by v odovzdaní obilia J. F-ovi nebolo ani scudzenie ani spotrebovanie cudzej veci, lebo F. už drier nadobudol naň zabavením exekučné právo a preto mu prislúchala celá hodnota zabaveného obilia, ba ešte o mnoho viac, je mylný; nešlo o vec výlučne len v prospech obžalovaného J. F. zabavenú; obilie bolo v dobe odovzdania zabavené aj v prospech M. H-ovej a jej záložné právo bolo ustanovením § 359 tr. z. chránené rovnako a bez ohľadu na to, či by predošlý exekvent J. F. prípadne bol výlučne z výťažku zabavenej veci uspokojený. Zákon odníma exekútovi dispozičné právo nad zabavenou vecou bez akejkolvek výhrady a exekút nemôže rozhodovať o tom, ktorý z exekventov a jako má byť zo zabavenej veci uspokojený.

Sťažovateľ popiera ďalej, že zabavené obilie bolo v smysle zákona ponechané u obžalovaného alebo jemu sverené, keďže bol vymenovaný uschovateľ a tomuto bolo obilie symbolične odovzdané; tým má zrejme na zreteľ okolnosť zistenú v odvolacom rozsudku, že bolo nariadené odovzdanie zabaveného obilia do úschovy uschovateľa. Námietka táto je bezzákladná; dokiaľ obilie nebolo uschovateľovi skutočne odovzdané, ale zostalo u obžalovaného, je znak trestného činu, že zabavená vec bola u vlastníka ponechaná, naplnený, lebo tu má zákon zrejme na zreteľ faktický stav, že je zabavená vec u exekúta, a stačí aj jeho púha detencia, ktorá exekútovi umožňuje, aby s vecou naložil spôsobom zakázaným.

Ponevác obilie bolo v prospech M. H-ovej exekučne zabavené a obžalovaný porušil odovzdaním obilia J. F-ovi toto exekučné záložné právo, je naplnená skutková podstata zločinu v smysle § 359 tr. z. a nemožno uvažovať o veci len s hľadiska prečinu podľa § 368 tr. z. so zreteľom na retenčné právo, ktoré už pred exekučným zabavením vecí prislúchalo podľa zákona menovanej na podklade nájomného pomeru. Rečené námietky zmätočnej sťažnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. por. sú tedy taktiež bezzákladné.

Čís. 5517.

Při posouzení totožnosti zažalovaného činu se skutkem, na který uznal rozsudek, je rozhodné, aby obžaloba stejně jako rozsudek měly za předmět účast obžalovaného na určitém příběhu, který podle názoru